

VÁGÓHÍD U.

a Vágóhíd utcai óvodásoknak

A lerombolt múlt felett
még ott terjeng
a rémület nyershús-szaga –
a szél sem gyötri át
túloldalt a kétembermagas
betonkerítés fölött

Az útkanyarba tömbház telepszik,
kívül-belül zajos,
mégis nyugodtan nézelődik,
s darabig őrzi rendre
a letakart testeket

A patkányok mintha szeretnék a sót
vagy azt a vegyszert, amivel
a föld feletti életet
ritkítja most az új tulajdonos,
mielőtt építésbe kezd

Talán a nyári alkonyok
hosszú, ritkás fényei,
talán az iskolából késve induló
kiskamaszcsoportokban
az ösztönök vezette izgalom
Talán a kanyarban lassító távollakók türelme,
az úr időtlen békéje,
isten kíváncsisága kegyelmez

Örökre érinthetetlen
a paradicsomkert